

VAN OVER DE IESSEL

oktober 2019

met in disse editie:

- *Fenny Martens 'Wödt harfst'*
- *Co Mateboer 'Twie musken'*
- *Bert Wolbert 'Campingnoaber'*
- *Diny Kloek 'Zo stille...'*
- *Femmy Woltman 'Zomerzunne 2'*
- *Riek van der Wulp 'Asse'*
-

Colofon

•Joargaank 10, Nummer 03

•Utgave: 1 oktober 2019

•Deur: SchrieversBond Overijssel

Redactie:

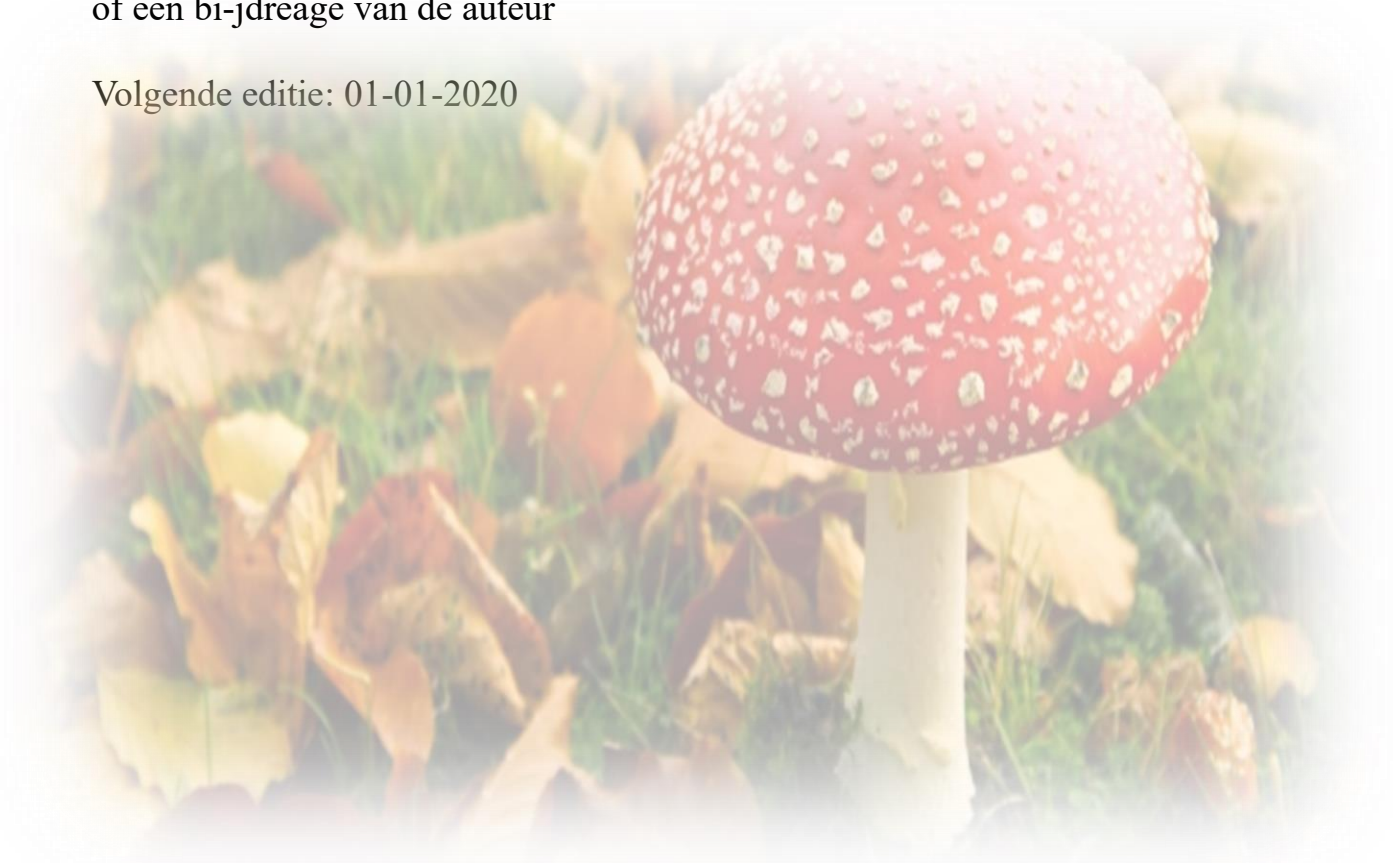
- Henk Vos
- Riek van der Wulp
- Lo van der Wulp

Redactieadres: riekenlo@chello.nl
(Riek en Lo van der Wulp)

Lay-out: Diny Kloek en Alien Valk

Foto's: Riek van der Wulp,
Diny Kloek
of een bi-jdreage van de auteur

Volgende editie: 01-01-2020

inhold

titel

schriever

Veurblad

Colofon

Inhold

Van de redactie

Riek van der Wulp

Wödt harfst

Fenny Martens

Twie musken

Co Mateboer

Strip: Mijnheer Achterkamp

Kampman en Mollink

Tornado

Corry Overmars

Riekie

Henk Vos

Haiku's van Mineke

Mineke Mollink

Nijhoff -bewærking-

Corry Overmars

Nijhoff -bewærking-

Henk Vos

Campingnoaber

Bert Wolbert

Zo stille

Diny Kloek

Kört spul..!

Femmy Woltman

Ik zit...

Henk Hooijer

Suja... suja... kiendtien...

Zomerzonne

Femmy Woltman

-Lange leste verael-
Asse

Riek van der Wulp

Van de redactie...

Et negenendærtigste nummer van VODI is uut!

Woor is de tied ebleven? Et liekt nog zo körtens dat Bert Wolbert, Henk Vos en ek, in Nijverdal bi-j mekaere zaatn umme te preberen een Overiessels blad, volledig in et Nedersaksisch, van de grond te kriegen, niet as gewoon tiedskrift van pepier, maer digitaal. Dat was tien joor geleden iel apært, maer zeker et preberen weerd.

En kiek... et oktobernummer van 2019 is d'r weer en et ef achtendærtig veurgangers ad.

D'r is ook dit keer weer vanalles an'eleverd.

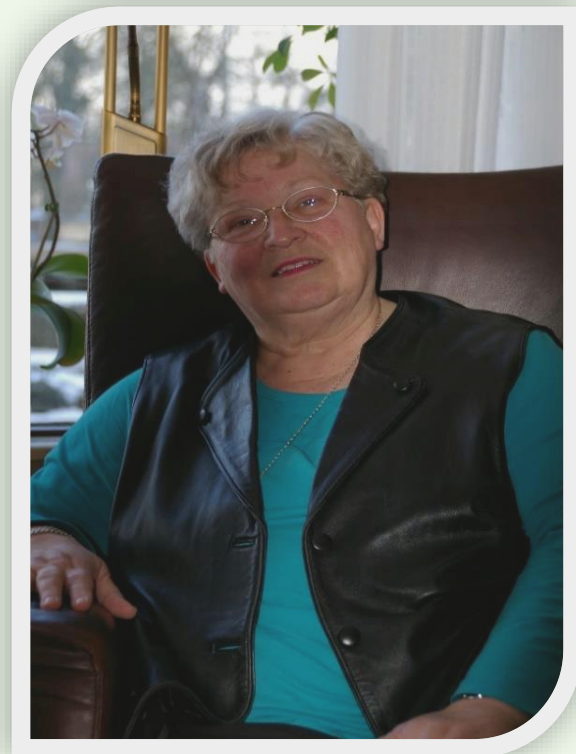
De ærfst kump netuurlijk an bod. Fenny Martens ef dat in een mooi gedicht verwoord. Femmy Woltman genöt nog een bietien noa van de zoemertied en Co Mateboer ef skek van de voegels in de tuin. Corry Overmars ef een zörgelijke tied e-ad en dielt dat in een prachtig gedicht met ons.

Et liekt wel dat Henk Vos op zien leeftied toch nog vlinders in de boek ef en Bert Wolbert ef in 't butenlaand ook burenen. Twie dichters bin an de gaangk egoan met et 'Bommelgedicht' van Nijhoff. Volgende keer nog iene en dan e-w ze weer ad.

Diny Kloek ontruurt ons met eur woorden en Henk Hooijer strukelt gelukkig nog niet over zien vel. Riek van der Wulp slöt of (zoas miestal) met et 'Lange, leste verael'. Dan e-w de vaste rubrieken nog en netuurlijk maa-w de foto's en tekeningen niet vergeten woor de dames van de lay-out mee aan de gaangk goan, umme de VODI te verfraaien.

De ærfst is dus weer begunnen. De daegen wörn al oordig körter. Geniet van alle moois wat die ærfst ons böd. Aa-j nog goed ter bien bin, trækt de neture in loat al die kleuren over oe komen, dan ku-j d'r weer een poze tegen.

De redactie van VODI weinst oe allemoale een goeie tied toe Naemens de redactie:

Riek van der Wulp.

Wödt harfst

De harfstkleurn zol ik wil'n koestern
Zeen kleurn gift mij ne bliej geveul
De zommer git oons weer verloatn
Ok ekkels ligt a laanks de stroatn
in de de barmen ziej de paddesteul

Laanks de vensters hangt noe spinne droaie
De spin spant heur rag in ne dikn mist
Heur web det dreag noe de glitterkraaln
Mar de spinne blif niet langer draaln
De muggen ontkoomt niet an heur list.

Een palet van rood en gelle kleurn
Legt laandschop in ne aander licht
De geurn van harfst diej ko'j a roekn
een nat daamp lig oawer de stroekn
De nevel beneamd oe mangs het zicht

Noa'n zömmer ko'j noa trugge velang
Met det zo angeneame weer
De zunnewaarmte op oe gezicht
Oe koestern in zien waarme licht
Mar n' harfst den brech de ummekeer.

Fenny Martens -Hellendoorn-

Twiej musken en iene merel

Twie musken zittn op een takke en saemn kieken ze de tuin in.

De iene kek ellig.

"Wiet ie wat ek now altied zo vervelend viene? Staepel van dat rotbiest! Ek wörre der gek van."

De aandere muske kek um an.

"Ielemoale mee iens, mer wat ku-j der an doen? Ie kun oe wel opreien, mer doormee beriek ie neks.

Et ienegste dat a-j der mee kun beriekn is een beruurte of een ertanval. Dan bi-j nog verder van uus."

Zien moat kek um an.

"Mer vien ie et dan gien stijl? I-j dut net of alles in de tuin van um is. Et begun vanmiddeg al.

Door laag ie met zien luie balg in ons zaandbad. I-j gooide en wruute der zo in, dat et zaand alle kaanten opvleug. Toen gong ie der lui bi-jleagn, dat ondier. De gele snaevel een einde lös en ie baenselde rond en flapperde met zien vleugels as een gek. Iene grote zandwolk. Zeker umme de vrouwgies te imponeren, de gek!"

"Ja, ek eb et wel ezien, mer dat zaandbad is toch net zo goed van um as van ons?"

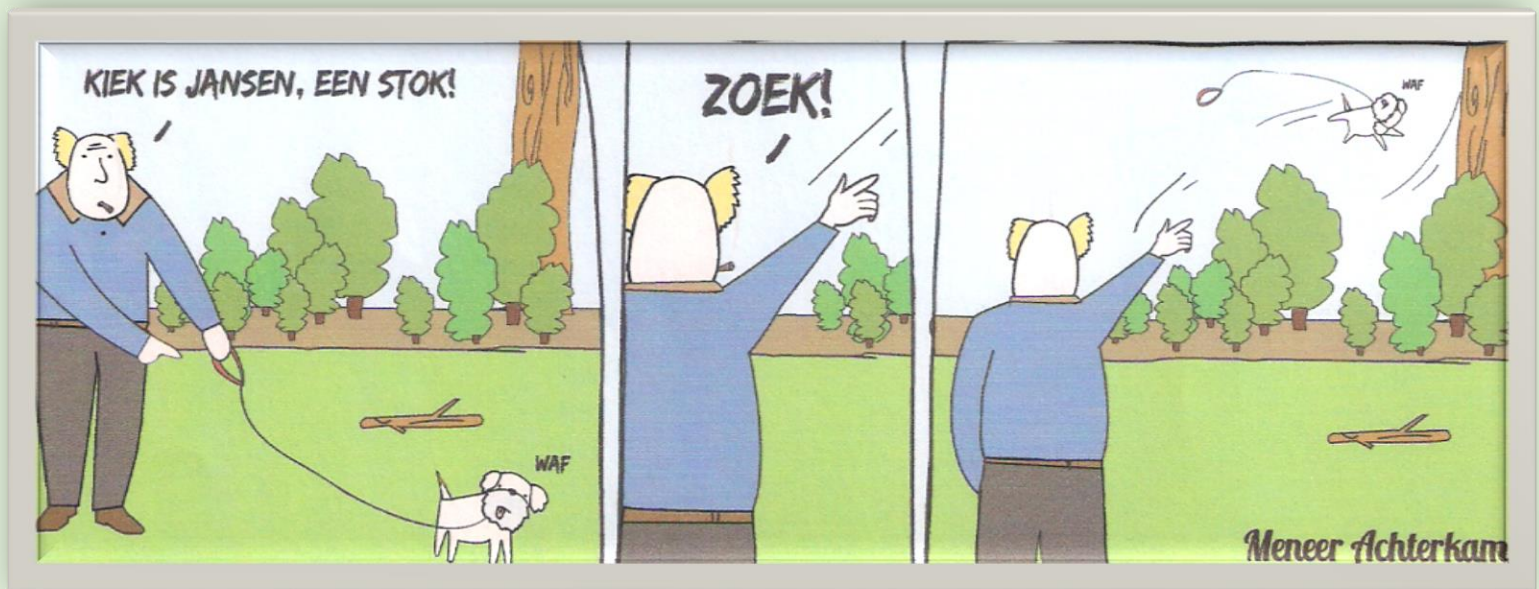
Ek vond dat gespetter in et waeterbaedtien vuul erger. Met zien zwerte body gong ie in et waeter en toen begun zien feest. Gooin en riepn in et waeter! Et leek wel een kleuter in een baedtien.

Mer eerst gong ie op de raand zittn en wiet ie wat ien toen deu? Nee? I-j skeet derin. De fieze gèstert. Door stappt-ie middnin. Et biest ef gien greintien fesoen. En toen begon ie, en ondertussn eusde al et water deruut. De iele umgevege van et voegelbaedtien was deurnat. En toen menier kloor was, skuddie ie zien veern of en vleug weg.

"Werempel, ie em geliek, der zit neks meer in. Die miessak! Mer wat doen wi-j deran? Et is vandaege ertstekke werm, en ons waeter is op. Luuster, eur um ies weer zingn op de nok van et dak! Eur die merel ies weer zingn," zegn de minsn dan. I-j kon wel nor et songfestival. Wat een prachtdier. Mer zie em niet in de gaetn, dat et een verdraeijde egoïst is. Ielemoale over et peerd ebeurd. Kom, wi-j zuukn wel een sleutien in een weiland op.

Co Mateboer -Genemuiden-

Haiku's van Mineke

**De weareld in braand.
De haane krait zich noar 'n dag.
Strekt zich lange uut.**

**Kaal en vieaandig.
Het laand löt zich niet kenn'n.
Gien iene woont doar.**

**Lögte maakt ruimte.
De natuur rangschikt zich opniej.
Noar better inzicht.**

**De leefde is sterk.
Zelfs lösloaten kan ziej good.
Gelukkig noe niet.**

**De wind bög het riet.
Het riet twiefelt mar bög met.
Oefening baart kunst.**

**Auto in de stroate
Het reangt piepenstellen...
Ik mag metrieden.**

Mineke Mollink- Hellendoorn-

Skriémm op locatie.

Skriémm op locatie, op et landgoed 'Den Oldenhof' bi-j Venno/Vollenhove.

Et was de 17e juni 2019. Veertien daang eerder op 4 juni was der een tornado/valwind deur et landgoed eroasd. Boomm waarn as lucefàrsstökkies eknakt. Bij enkeln waarn de kroonn derof ewei-jd en eel völle boomm laang uut-estrekt op d'aarde. Et was doar iéne grote ravage.

Toen a'k doar kwam deed et mi-j gelieke denkn an onze zonne Robbie die drie wèèkn doarveur, op 24 mei tiedns een fietstocht met fietsvriendn ook zomar onverwacht knakte. De fietsvriendn em zien lèèm eredVandoar det ik een metafoor bin gaan skriémm.

Tornado/Valwind

De stàrkste boom kan valln.
Gebutst, gebreukn, beskadigd,
takkn die knakkn.
De sapstroom stoekt.
Deur et geweld
de boom geveld.

Mar niet veur lang,
oen lèvensdrang is groot
ie bint een duuzndpoot.
Met vriendn-ulp en artsnkunst
kump et ertstel der wel.
Misskien niet snel, mar toch!

De storm i-j zwieëgt, de chaos is
en wondn kraakn.
Oen bast bekrast, een groot contrast
met wat a'j eerder waarn.

Eém was et nacht, now is 't weer licht.
Old moed!
Et kump weer goed!
Ie krieëgt en ebt de kracht!

Oen moeder, Corry Overmars -Hasselt-

Riekie, herinnering an et joar 1953.

Ze zat op de legere skoele naast mi-j.

Wel met een gangpad er tussen. Dat vund ik niet zo arg want ik was hoast te verlegen umme heur an te kieken. Riekie zat in de zesde klasse en ik in de zeumde. Ze was een keer bliem zitten en ikke niet. De zesde en de zeumde klasse zaten bi-j mekaar in ien lokaal.

Riekie was zo vri-j as een vogel. Gung met iederiene umme, et meuk niet uut of et een jonge of een meisie was, zij preut en dolde met iederiene.

Behalve met mi-j. Ik gaf gien anleiding veur te stoein met Riekie terwijl ik aandere niet zo'n bange was uut è-valn.

Hoast iedere jonge was wel een beetie verliefd op Riekie.

Maar Harm had volgen zeggen verkering met heur. Wi-j begrepen dat niet, Riekie een struise jonge meid en Harm een spichtig ventie maar wel stark.

Dat had hij al een keer bewezen deur de dikke Gait een bult op de kop te sloan toen ze zoneudig een pottie op et skoelplein mussen uutvechen.

Misschien was Harm wel de ofleider van de aandere jongens. Want as de jonges te opdringerig worn dan was et ik roep Harm heur.

Noast mi-j op de zelfde baanke zat Eppe. Eppe was een kop groter dan mi-j en ök minstens een joar oalder. "Loat mi-j doar een keer an die kaante zitten dan kan ik een keer bi-j Riekie over de biln aain." Wi-j hebt niet van plekke ruilt, Ik had niet è-weten hoe ik an de meester had mutten verteln woarumme wi-j van plaatse verwisseld waarn. Want oonze meester ontgung niks. Behalve as ik Derkie die veur mi-j zat, een eindtie van heur lange vuurrooie vlechte weer is in et inktpottie dat in het deksel van de baanke zat stopt had. Dat hef hij nooit in de smiezen had. Want Derkie zee doar nooit wat van mar knipte er dat stukkie weer of. Dat deed ik niet zo vake mar soms kun ik de verleiding niet weerstaan. Verder was ik wel een redelijk braaf jochie.

De meester was dan wel niet veule groter as oons mar wi-j hadden wel ontzag veur dat mannegie met zien gleufhoedtie. Dus wat te doen as hij wol weten woarumme wi-j van plekke verwisseld waarn, dat durfde ik niet an.

En zülf Riekie over de biln aain al helemoale niet. Mar zo kabbelde dat laatste schoeljoar verder rustig an mi-j veurbi-j. Tot er in de eerste klasse een hele jonge juffrouw kwam. Ik was er gewoon van onderste boom. Want toen was ik zowat 13 joar en kreeg ik in de gaten dat er jonges en meisjes waarn.

Dat wus ik veur die tied ök wel mar dat deud mi-j niks.

Ik had twee zusters ien zes joar oalder en de aander drie joar jonger en dat was dat. Mar dat jonge juffie deud mi-j beseffen dat er meer dan ien soort mensen op de wereld rond leup.

Achterof weet ik dat ze in de plaatse kwam van een aandere juffrouw die heel **goed wus** dat er meer soorten waarn en haandelde doar ök noar. Ik wus dat toen niet mar in een Godsdienstig dorp as dat van oons kwam doar al gauw proaties van en mus ze van et schoelbestuur een aandere schoel opzuken.

Woar ze noar toe è-goane is weet ik niet en heb doar ok gien noavroag noar è-doane. Et was volgens mi-j ök niet zo'n heel knap type.

Het deud mi-j in ieder geval niks.

Ik heb niet zolang in de wolken vertoefd.

Toen wi- as schoelverloaters de klassen rond muggen umme de meesters en de juffrouwn van de aandere klassen te trateern kwam ik ök bi-j mien favoriete juf langs.

“En wat ga jij doen als je van school bent?”

De meeste van de jonges gung noar een textiefabriek veur vier daagn in de weke warken en iene dag noar schoele. Ik mug dat nog niet ik was nog te jong. De minister had in et veurgoande joar de leerplicht net met een joar verhoogd umme hen warken te muggen goan. Dus zee ik tegen de juf met een dikke rooie kop dat ik noar de ambachtschoele gung umme timmern te leern.

Volgens mi-j hef ze toen è-zegd dat, dat een heel mooi vak was maar ik heb het niet goed met è-kregen. Te veraldereerd van de aandacht. Toen ik een paar moand verder van de schoel of was markte ik op dat er wel meer van dat aandere geslacht waarn en heb ik mien aandacht wat meer doarnoar verplaatst.

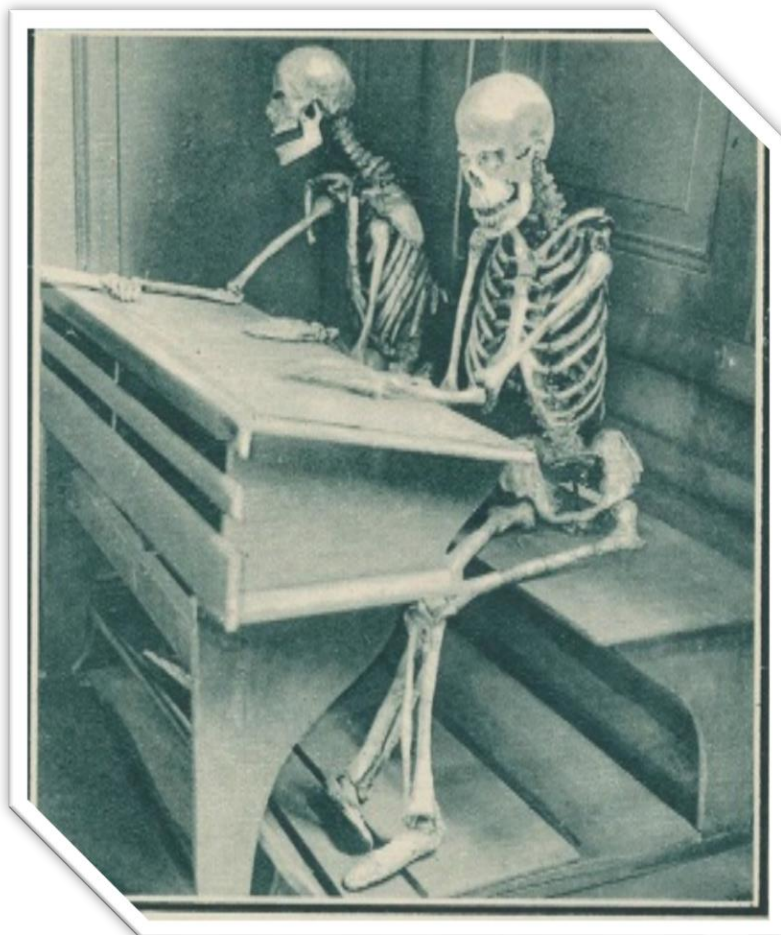
Ik was inmiddels wel weer wat rustiger.

Arg diepe zal die eerste verliefdheid niet è-zeten hebben. Ik was de name van de juffrouw al rap vergeten. Dat et gebeurd is weet ik nog wel.

Now bint wi-j zo'n 65 joar verder.

En as wi-j toen niet op è-stapt waarn dan hadden wi-j er nów as op onderstoande foto uut è-ziene.

Henk Vos -Hoogeveen-

Een bewerking van het gedicht van Martinus Nijhoff:

De moeder de vrouw

Ik ging naar Bommel om de brug te zien.
Ik zag de nieuwe brug. Twee overzijden
die elkaar vroeger schenen te vermijden,
worden weer burenen. Een minuut of tien

dat ik daar lag, in 't gras, mijn thee gedronken,
mijn hoofd vol van het landschap wijd en zijd-
laat mij daar midden uit de oneindigheid
een stem vernemen dat mijn oren klonken.

Het was een vrouw. Het schip dat zij bevoer
kwam langzaam stroomaf door de brug gevaren.
Zij was alleen aan dek, zij stond bij 't roer,
en wat zij zong hoorde ik dat psalmen waren.
O, dacht ik, o, dat daar mijn moeder voer.
Prijs God, zong zij, Zijn hand zal u bewaren.

Mi-jn moat van vrogger

Ik bin in Asselt um mi-jn moat te zien.
De reize e'k mien zussien loaten plannen.
Ik bin benei-jd of i-j mi-j nog zal kennen,
of e nog wat bekends zöt, eel misskien.

Toen ik um zag, lag e in 't grös te dutten,
ik skrukke van zien magere gezicht
en in zien oong, zag ik een raar, vreemd licht
ik vuulde de'k mien tied mosse benutten.

IJ was àrg ziek, ik zag et an zien kleur
Ik wol *machtig* graag nog ies met em proaten,
zeeëng, 'k vergèèt oe nooit! Mar ik bespeur-
de kwoad-eid in zien stem. I-j zei mi-j te aten.

Dus staakte ik mi-jn poging, was teleur-
esteld en eb et er mar bi-j eloaten.

Corry Overmars -Hasselt-

Nog een bewerking van et gedicht van Martinus Nijhoff

Ik gung op reis om ni-je dingen te goan zien
Een schilderi-j, een ni-j gegeuten beeld
Ni-je floor- en fauna met veul geduld geteeld
Dat alles of te warken in een dag of tien
Dat veul niet met, ik mus nogal wat reizen
Eerst met de trein um noar een museum hen te goan
Dan met een taxi um bi-j een oald gebouw te stoan
De stadsbus bracht mi-j, bi-j Kathedralen en Paleizen.

Heel vake heurde ik dan mensen discuceren
Over ding ök veur mi-j niet onbekend
Ik bleve, kun er misskien wat van leren,
Lustern, soms leek het veur mien oorn bestemd
Kritiek die zaken die ze an gung koarten
Kwam vaak van mensen in kunstkring heel bekend.

Henk Vos -Hoogeveen-

Campingnoaber

Ie hebt ze, leu dee ie op vakaansie teggenkomt en dagenlang het onderwearp van gesprek bint. Gewoon umdat ze opvalt, nen paradiesvoggel bint duur ear verschiening, ear proat, doon of loaten. Vuur 'n dag of drie koomp der bie ouns op de camping nen man an lopen in 'n wit katoenen pak, blote veut in paar sandalen en op zienen kop nen stroahood met nen rafeligen bredden raand. Het har luk van nen vöggelverschrikker. 'n Olik brillleke steet op zienen nös. Hee kik wat schuchtig rond of der nen geschikte stie is woar as hee zienen camper, caravan of misschien wal teant too kon zetten. Tenminste zoa dachten wie. Nen biezunderen man, dat zag ie zoa, het kon wal 'n achternew van Vincent van Gogh wedden. Vlak vuur ouns was tuske de beume plaats en joawal heur doar kwam, noa ne wiel, de man met zienen auto anveuren en parkeerden hem liek vuur ouns. Ne toafel wörden der oetladen, nog ne toafel, nen groten ligstool met 'n blauw dek en nen strandstool woar as ie wiet in vot konden zakken. Op de toafel wörden wat grieze plastic kratten daal zet en wieder..... niks. Joa toch, 'n zwart plastic bloompötke met ne plaant. Het ducht mie tijm. Wie disselden oaver woarvuur. 'Hee broekt het wisse bie het etten kloarmaken', was ounze conclusie. Genne teant, of woar as hee in kon sloapen. Vrömd. En wat doo ie dan as camping bewoner, en natuurlijk ok as rechtgeaarden tukker, ie kiekt oe dat eens an, hebt der ne mening oaver en löt het zien gang goan. Kieken wat 't wordt, of nich dan!

Het witte pak wörden toesket vuur ne korte boks met 'n geblokt spothemd. Vuur 'n stroahood kwam der 'n zwart muske, hee was kaal op zienen kop. Mangs sprung hee in zienen auto was ne wiel vot en kwam wier en sloapen döa hee, dat hadden wie al constateerd, ok in zienen auto. Vaak zat hee in zienen stool achter nen laptop te schrieven of wet ik wat te doon. Nen biezunderen man. 'Ik zeuk noar beelden', vertöl hee 'n moal terloops. Ik wus nich wat ik doar bie mos deanken.

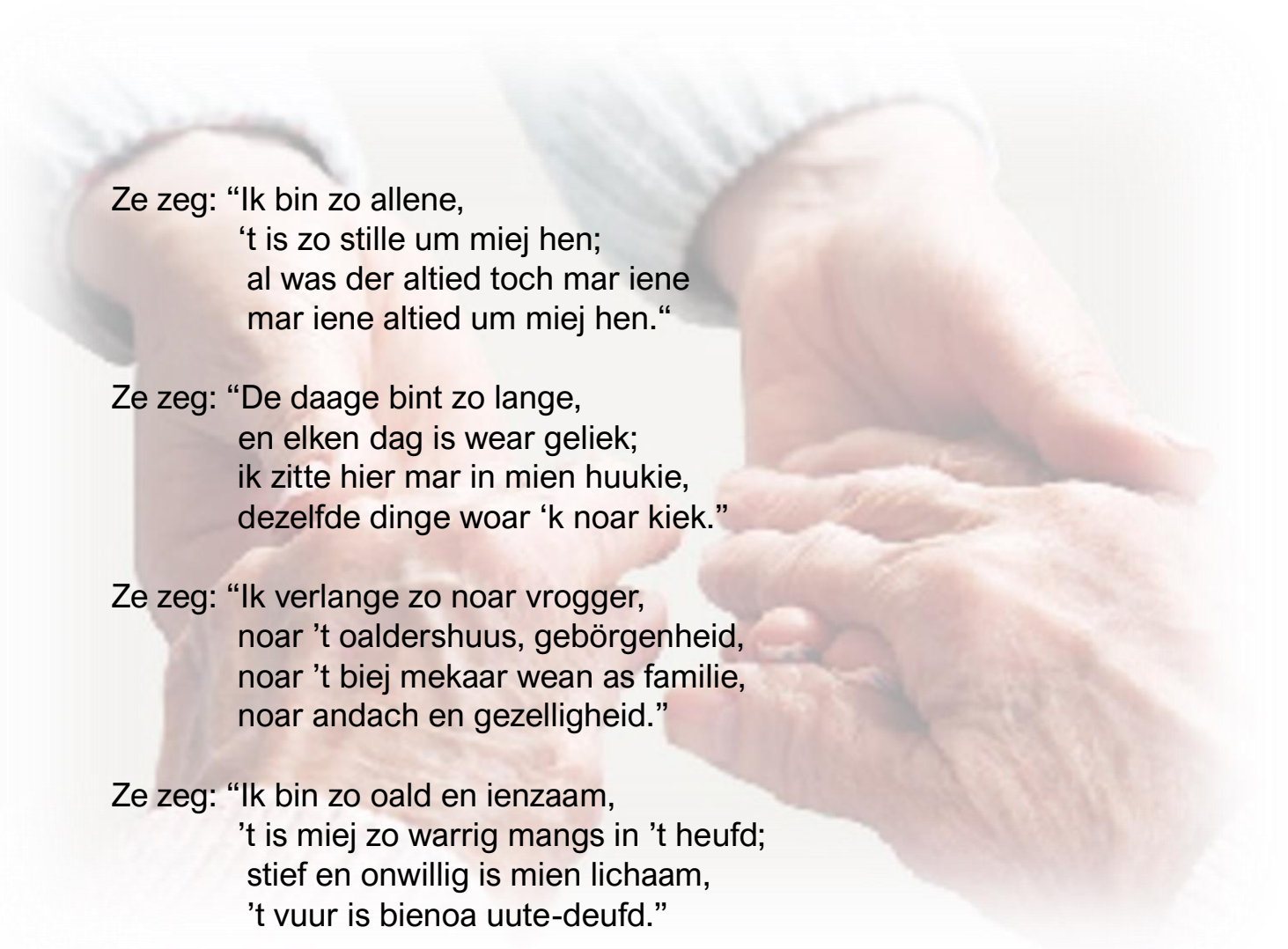
Wie kwammen nöager doo hee op nen morgen luk veraltereerd bie mie kwam. Of ik wus hoo hee zienen auto los kon kriegen want den was in het slot vallen met 'n slöttel der nog in. 'n Slöttel lag op de vuurbaank. Hee har al ne garage beld, mer dee hadden gen tied, hee mos mer ne roet inhouden. Noa wat gewossel kon hee met 'n mes de roet luk opziet schoeven en noadat ik met ne ger van ounze parasol, dee toch an vervanging too was, op het knöpke van de ofstaandbediening kon drukken, sprung de duur weer oet het slot. Hee bliej en wie kwammen an de proat. Hee wearken vuur 'n tidschrift dat digitale fotocamera's besprök en hee har de neijste digitale spiegelreflexcamera's en alle soorten neije lenzen um te broeken.

Now was hee gangs um op het eiland Sardinië mooie beelden vast te leggen met dee camera's en doar verslag van te doon. Mooie pleatkes maken en goo teksten schrieven, dat was ziene opdracht en greuts vertöl hee der oaver, ounzen campingnoaber oet Munchen.

Bert Wolbert -Oldenzaal-

Zo stille um mij hen...

Ze zeg: “Ik bin zo allene,
’t is zo stille um mij hen;
al was der altied toch mar iene
mar iene altied um mij hen.”

Ze zeg: “De daage bint zo lange,
en elken dag is wear geliek;
ik zitte hier mar in mien huukie,
dezelfde dinge woar ‘k noar kiek.”

Ze zeg: “Ik verlange zo noar vrogger,
noar ’t oaldershuus, gebörgenheid,
noar ’t bieje mekaar wean as familie,
noar andach en gezelligheid.”

Ze zeg: “Ik bin zo oald en ienzaam,
’t is mij zo warrig mangs in ’t heufd;
stief en onwillig is mien lichaam,
’t vuur is bienoa uute-deufd.”

En ik? Ik zitte stil te luustern,
heur joaren goat an mij veurbiej.
Heur hel’dre geest geet noe verduustern,
noe telt mar ien ding: “Da-k der bin... !”

Diny Kloek-Hellendoorn-

Kört spul..!

De naotuure kleurt et blad, en de boom lat et op den duur los.

Zo ondergaon vruchten an fruitbomen een aandere levensloop.

De hardgreune kleur van een appel kan langzameraand overgaon naor een licht rose blos.

Soms is er stried an de appelboom. Zie willen allemaole as eerste de boom verlaoten en mit eur frisse appelw Angie pronken. Zie verkeren in blakende gezondheid en dit willen ze graeg overdregen an krullebollen en aander soort bollen.

Op een dag werd een appel mit een rose w Angie van de boom erukt. Die was zo trots as een pauwe dat juist zi-j uutverkeuren was.

“Ik wil em,” reup een krullebol, ”nee, die is veur mi-j,” schrowde een losbol.

Zo had ze dit niet veur-esteld. Ze vleug deur de locht van d'iene naor ‘d aandre en kwam flink beschaedigd onder eur eigen bron van ofkomst trechte. En toen...

...en toen pikte een zwarte kri-je gretig in die frisse, rose appelw Angie

Femmie Woltman -Giethoorn-

Ik wil het graag ies mit jullie aover mien vel hebben. Mien vel dat in de loop der jaoren steeds wat roemer is eworden.

Ik mut zeggen het zit eigenlijk best wel lekker zo'n oversized vel. Het is mit vel zo ongeveer net as mit schoenen. As ze nei bint dan bint ze wel mooi, maar ze zit vake veur gien meter. Veul te strak. Meestal gaot ze pas lekker zitten tegen de tied dat ze zo'n beettie versleten bint.

Naor mien idee kan een meinse nooit te roem in het vel zitten. Ik persoonlijk zal d'r ook nooit wat an laoten doen. Zolange as ik d'r nog niet aover struukele vien ik het best.

Ik heb hier ies een keer een gedichie aover eschreven en die wil ik oe graag laoten heuren.

Ik zit lekker in mien vel

Wee'j wa'j kriegt bij 't older worden
Het hiele strakke he'j wel had.
In het vel daar kooft wat plooiën.
Het wordt steeds wat minder glad
Kiek ie soms ies in de spiegel,
Schrik dan niet, maar doe as mij
Juich gewoon, wat een gelok zeg,
'k heb d'r weer een rimpel bij!

Laot ze zien, verbarg ze niet.
 Zie die spaoren van de jaoren.
 As kadogies van de tied.
 Rimpels hol ie echt niet tegen
 Leg oe daor dus maar bij neer
 Elke dag het vel wat roemer
 Elke dag een rimpel meer
 Nee, daor kan ik niet mit zitten.
 'k Vien het best. En weet ie wel
 Veule meer dan toen 'k nog jong was
 Zit ik lekker in mien vel.

Een fronsend veurheufd, kraaiepooties.
 Man dat is toch niet verkeerd.
 Een gezichte waor a'j an ofleest,
 Dat 't 'elacht hef en ereerd.
 Dat is liekt mij toch hiel wat mooier,
 a'j begriecht wat ik bedoel,
 dan zo'n emotieloos gezichte.
 Dan zo'n gladgetrökken smoel

Soms dan heur ie meinsen klagen,
 'k krieg zo'n rimpelig olde bast
 't liekt of zij totaal niet deur hebt
 Dat dat hiel goed bij heur past.
 Zo'n deurploegd deurleeft gezichte,
 Da's toch prachtig deenk ik dan.
 Antirimpelcrème of liften.
 Daor wo'j echt niet mooier van

Wees toch trots op al die voren.
 Laot ze zien, verbarg ze niet.
 Zie die spaoren van de jaoren.
 As kadogies van de tied.

Suja... suja... kiendtien.

Suja... suja... kiendtien,
em ie 't toch zo kold?
Eb ie pien' in 't bukien
of bin oen vuties kold?
Prekt oe ier of door een speld'?
Is d'r een baentien wat oe knelt?
't Wiegien get van zwick zwak.
Veur die kleine dekzak.

-Genemuiden-

Een trôgblik naor de zoemertied.

Hoewel de aarfst an zet is laoten wi'j de zomer nog niet los want de vekaansiereize van Kees en Marie, die in het veurige nummer van VODI et nog niet ièns waren waor ze naor toe zolln gaon. En bin ze weg ewest? Moei'j euren...

Zomerzonne (vervolg)

Kees en Alie em-m zich eerst maar ies een bejaordenpas an-eschaft.

“Dat scheelt mit reizen,” had Kees ezegd. “Dan reizen wi'j et hele laand deur. Ie kun alles bekijken en ie hoeven er niet veule veur te doen. Zo of en toe een koppie kôffie op een station of in de trein en dan weer verder. Het hele laand deur en ie worden er niet meu van. Wi'j kun-n ook naor Groningen gaon, de Martinitoren beklummen en wat daenk ie van de Domtoren? Een vergezichte wat a-j naargens aandere zien.”

“Poeh,” had Griet ezegd, “hoe wol ie daor dan wel boven koemen. Ie liggen now al op aepegaepen a-j de verheuging naor de diekbrôgge moeten belopen. Maar niks gien gezeur, wi'j gaon, en waor wi'j trechte koemen dat zien wi'j dan wel.”

En zo is 't egaon. Pepermunties en een rollegie drup in de tase en een slof waasdoekie veur pikkerige haanden en niet te vergeten, de bejaordenpas. Alie had ze goed in 't zicht elegd om ze maar niet te vergeten.

“Laoten wi'j now maar een taxi nemen naor 't station, dan bin-n wi'j gien iene tot laast.

Het kost wel wat maar toe maar, a-j over de hond koemen, koem ie ook over de start,”

had Kees zien goedkeuring egeven over Marie eur veurstel.

In korte tied was de taxi er en een poosie laeter stonden ze op het perron in Steenwiek te waachten op de trein die uut de Freese hoek mos koemen. Het duurde niet lange, en even laeter denderde de trein het station weer uut.

Ze zaten ieders bi'j een raem, tegenover enaander en hier keken ze de ogen uut de kop over zoveule volk en auto's die veur de spoorbomen stonden te waachten tot zi'j er langes waren.

”Moe'j toch ies kieken, wat stiet daor toch in 't laand. 't Is net een kerelskop. Wat mot dat ding daor now?”

“Dat is kunst. Kunst in 't laand.” Kees had er wel ies wat over elezen in de kraante.

”Now, mooie kunst. Iene bonke roest. O, kiek daor ies. Een Stappers maegie in de kleren.”

Griet had aoste de neuse tegen de ruute edrôkt.

“Wat docht ie dan, dat ze hier niks an 't lief em-m?”

“Ik bedoele de klederdracht man,” en uutgebreid had ze an de medepasagiers uutleg egeven en dat ze in Gieteren al lange uut de kleren waren egaon. Wi'j bin-n modern en en gaon mit de tied mit. Weg mit de legetmusse, gien oorier en gebreide kousen meer,” had ze ezegd maar zie zol het wel zunde vieren wanneer de klederdracht zol verdwienen. Dat mog in gien geval in Staphorst gebeuren.

De medereizigers hadden eur allemaole geliek egeven, maar Kees had aandere een raekie zet uut edeeld en iedereine de raod egeven om iene weke laank die dracht an te trekken.

“Dikke wollen kousen, dikke rokken, drie over enaander, en wat dochten ze wel van de kosten?”

Iedereine had egrinnikt, maar nee, dat cultuurgoed dat beliefdere ze zelf niet.

Dat mos maar in Stappers blieden.

Naor dit intensieve gesprek was het een poosie stille en had Alie de foto's bekeken die veur- en achter eur waren te zien. Mooie plaeties uut heel Nederland.

“Kiek ies Kees. Daor kun-n wi’j vandaeg oek wel ies naor toe gaon.”

Alie had een foto an ewezen. “Dat liekt mi’j daor oek mooi.”

“Och meense, dat is Bourtange. Dan moeten wi’j d’aandre kaante op.”

Now wat zol dat, en jawel eur, in Zwolle bin-n ze uut estapt en bin-n ze de trein die naor Groningen ging, weer in estapt.

“As wi’j dan maar op tied bin-n veur de trein naor Bourtange, mar as die weg is dan kunnen wi’j wel ies kieken of de klokke van d’olde grieze op tied lop.”

Kees keek op zien horlozie. “Het is now precies vuuf minuten veur half elf.”

“Och man, ik bedoele joe niet maar de Martinitoren.”

Rondom eur begonnen ze te laachen.

“D’olde grieze kan niet mooier wezen meneer,” had een bloedmooi maegie ezegd ,die naost em zat, en had eur haand op zien been elegd, even boven zien kni’je. Ze was wat dichterbij em gaon zitten en had em in de wange eknepen. Een geur van parfum had em zeker in aandre sferen ebracht want vanof dat ogenblik eurde en zag hi’j gien Alie meer.

“Groningen!!!” klunk het deur de luudsprekers. Bin wi’j er now al,” en verdwaesd ad hi’j de taase van Alie an-epakt. De jongedame was in gien velden of wegen meer te zien.

“Wat was dat een aordig ding Alie. Ik gelove waarachtig dat ze aordigheid an mi’j had, maar waor stiet now de trein naor Bourtange?”

Bin ze mit de trein naor Bourtange ewest? En reed er wel een trein?

Hierover em-m ze gien woord verteld en oek niet dat ze mit een volle thermoskanne bin thuis ekeumen en dat ze de appelpunte d’aandre dag bi’j de koffie em-m op-eten.

Alie had wel ezegd dat ze ‘t aandre jaor maar in de buurte zolln blieven. Er is hier uutendelijk nog van alles te bekieken.

Kees had egrinnikt en plaogerig ezezt dat ze dan wel heel wat moois konden missen maar ja, eigenlijk had Alie wel geliek, dichte bi’j uus en alles mooi bi’j de waarken.

Veur waor an- eneumen en vertelt deur:

Femmy Woltman -Giethoorn.

Asse.

De oavend vælt vrog vandaege, met sluiers van fiene druppelties, die as verdwaelde wolken over de stroate glieren.

In dit vochtige skiemerdonker löp een vrouwe met kleine, veurzechtige stæppies over de stoepe, decht' an de kaante van de uzen.

De mouwe van de donkere, wollen jassse die wat roem umme eur lechem angst, trækt bi-j de skolder noar boven, umdat ze een groot vierkaant pak in een tasse an eur eur nærm draegt. Ie kunnen niet zien wat d'r onder dat grauwe, ondeurzechtige pepier zit, maer an alle vier kaanten is wel een grote sticker eplakt.

Voorzichtig Breekbaar!

't Is ondertussen ielemoale donker as ze nog meer eur stap vertraegt en opies stille öldt bi-j een uus.

Met iene aand vist ze de sleutel uut eur jaszak en met muuite, vanwege et obstaekel onder eur nærm, draeit ze de deure lös.

Met de jasse nog an löp ze in ien keer deur noar de kaemer, zet et gewulfte op toafel en zakt uutgeteld op een stoel neer.

“Zo,” fluustert ze zæchies, “now zal et d'r eindelijk van komen.”

Dan glieren eur gedachten noar de ofgelopen tied, zie grep ze vaste en koestert de erinnerigen, aanders rulen de gebeurtenisen alle kaanten op, as knekkers op een öölnen vloere.

As een film trækt alles veur eur langes, zie verget zelfs eur maantel uut te trækken.

Acht joor adden ze verkierige ad!
Acht joor... meer dan drieduzend daegen dus.

Dat ze et toe niet in de gaeten ad
ad... tied genug zo-j toch zaegen...
maer ach... zie was jongk en verliefd en dan zie-j alles wat wæzig en soms wat roazig. Dan druk ie bepoalde zaeken noar achteren en aa-j ze niet zien, dan bin ze d'r ook niet maek ie oe zelf wies.

Ie geleuven toch greeg wat aa-j oe zelf veurspiegelen?

Eur vaejer en moejer adden ien keer serieus met eur willen proaten toe
as ze op een zoaterdagoavend wat eerder thuis'ekomen was en ze de blonde plækken op eur nærms zagen.
Zie ad de zörge van eur olders vrolijk preberen wæg te lachen.
Ach...zie was met de fiese evalen!

Toch... achter eur oogleden vuulde ze troanen prekken.

“Jannoa,” eurt ze in eur eufd de ge’aete, ærde, skörre stemme deur ’t uus galmen. “Jannoa..!” De rowwe woorden klinken noa in de kleine sloapkaemer, woor zelfs de lucht geskokt liekt te trillen.

Automatisch vlög ze as een speer de ‘t kaemertien uut, d’ overloop over, de trappe of, de gaangk deur, de kaemer binnen.

I-j leg laangkuut op de baanke.

Onder zien eufd ef ie drie kussens epropt. Zien dekke boek puult over de broek en zien gulp stet een eindtien lös.

I-j nemp de muuite niet umme zien blek van et tillevisieskærm te aelen.

“Koffie!” klinkt et kört en de rappe voeten van Janna reppen eur al noar de keuken.

Et kump niet in eur eufd op umme iets ter bærde te brengen, umme te skroewen dat ie zelf wel een keertien koffie kan zetten ...of zo.

Zie zol niet durven!

I-j ef toch nog nooit ien keer wat veur eur edoan, wat veur eur opaeld of zo..? Zelfs niet as ze ziek was.

Een paer minuten laeter kump ze de kaemer weer in, een klein theeblaegien in eur wat beverage aanden met iene mok koffie d’r op.

Met dat ze et neer wil zetten draeit ie zien eufd in eur richtige. De rimpel in zien veureufd wördt nog dieper en i-j kreg wat broes op de lippen.

“Wat muu-k met die koffie?” skroewt ie on be’eerst, “Gun ie mi-j ook al gien biertien?”

Zien minne woorden vullen eur eufd as een te ærd opgebloazen ballon.

Dan draeit ze, zonder weerwærk te geven, eur umme, löp met dezelfde gaangk as doornet terugge en pakt een flessien van een alve liter uut de koelkaste.

De mok met koffie zet ze op et aanræcht. In de rappigeid grep ze nog een opener mee.

Een glas is overbodig wet ze uut ervaerige.

Zonder ien woord zet ze alles veur um binnen aandberiek.

Eempies laeter zit ze zelf op een keukenstoel, zonder wat te zien, veur eur uut te kieken.

Zie ef de koffie van et aanræcht epakt, maer die is ondertussen kold ewörn.

Zonder d’r bi-j noa te deinken ruurt ze wel vuuf minuten in de mok terwiel d’r gienies suker en ook gien melk in zit.

Dan pakt ze resoluut ’t iele zaekien op en gooit et deur de geutstien.

Op de tienien löp ze deur de gaangk, de trappe op noar boven. De zeuvende tree kraekt, wet ze, die slæt ze dus over. As ie in de kaemer dat knærpen eurt dan kan ie zo ongenoadig kwoad wörn.

Met troage bewegengen trækt ze eur uut, dut eur nachtgoed an en kröp in et echtelijke bééde, zoværre meugelijk an de kaante.

Zie maekt eurzelf zo dunne as een vel pepier en vuult de ærde, èulten ziedplaanke verniemelig in eur skolder drukken, toch sköf ze niet wat meer noar ’t midden toe As vanzelf vref ze over de zere plækken an eur bien en elleboge. I-j ef eur vanmiddug zo ærd tegen de waand edrukt, toe ie d’r langes wol. Dan wörn eur ogen zwoor en slumert ze lecht wæg.

‘t Is nog in de veurnacht wanneer Janna met een skok wakker skrekt.

Droomde ze now of wörde ze eroepen?

“Jannoa... Jannoa..!” druunt et nog in eur eufd.

Automatisch sköt ze as een aeze ræchttop. Zie groffelt noar et ska’kelaartien van et béédelaempien, kan et in de rappigeid niet vienden, maer toch opies braandt et luchien en muut ze eempies met de ogen knipperen umme an et lecht te wennen.

't Is iel stille in uus... doodstille...

In de sloapkaemer ku-j ook wel een spelde euren valen. Neks gien gefoeter, neks gien gemopper, neks gien geronk.

Janna's ogen dwaelen deur de ruimte. Zie is ier ielemoale allienig. Driekwært van et bééde leg d'r nog onberispelijk bi-j en wat et raerste is: Gien æchtgenoot!

Zie löt de oasem, die ze al een poze krampachtig inèùln ef, fluiturig ontsnappen.

Dan grilt ze... dit is aandere...dit is niet veur mekaere..!

Met dezelfde jachtigheid as de oamnd d'rveur kump ze in de bienen en verget een duster an te doen. Zie kek veurzechtig umme de deure van de de badkaemer: Neks!

Skrukel löp ze op zachte voeten de trappe of. De beklemmende stilte kump as een ondeurdringbare mist op eur an, wil eur insluten, maer zie löt et niet toe.

Veur de kaemerdeure blef ze eempies stille stoan, prebeert met eur ogen een gat d'r in te boren, dan dut ze de klinke resoluut noar beneden.

Zie ziet et direct.

Ien bien is van de baanke of'ezakt en d'r bin twee kussens op de grond eglierd. De tillevisie is nog an, maer gef gien geluud.

Op et tèüfeltien stet nog een alf flessen bier, maer dat is onderaand dood'eslaegen.

I-j ef de mond en beide ogen een eindtien lös. Zien gezechte is niet meer vuurrood, maer spierwit en zien oor liekt plat op zien eufd epleisterd. Zien snörregien liekt as een döddegien skimmelige puuptabak uut zien neuzegaeten te angen.

De kaemer is stille en een bietien duuster, asof ie, net as eur, de oasem inoldt.

D'r börrelt plotseling in eur boek een vreugdegevuul noar boven. Zie wet dat et niet goed is maer zie kan et niet tegen ollen en opies lacht ze ærdop.

Wat onbe'eerst... wat kraekerig... wat galmerig...

Even maer, dan is et over.

De daegen die volgen verlopen zoas ze muun verlopen. Alles wördt eregeld en netties of'ewærkt. Janna kreg de iele weke de wangen niet nat en iederiene viendt eur zo stærk, zo waardig. Zie löt et maer zo.

Vuuf daegen laeter, noa de crematie, zit Janna weer in de keuken, allienig, maer now wel met een wærme mok koffie veur eur.

't Is aekelig rustig maer toch liekt in alle oeken de roep "Jannoa!" nog te angen, asof et op de muren eskilderd stet.

Zie löt de iele siele gebeurtenissen an eur geest veurbi-j goan.

't Is net of ze een videobaand ofspuult zo elder ef eur eufd alles vaste'elaegd..

Eur gedachten brengen eur op 't lest bi-j et plænnegien wat eergister zomaer bi-j eur op kwam en wat steeds vastere vörm annemp.

Zie zet alles nog ien keer op een ri-jgien, viendt dat ze dit toch æcht zelf muut wieten en nemp de definitieve beslutige.

't Kan wel raer wezen, maer zie dut et toch!

Noa een posien stet ze op en löp de trappe op noar boven. Zie muut vandaege maer niet zo laete goan sloapen, zo'n ectische weke get oe niet in de kolde kleren zitten.

Zie gef de zeuvende tree wat extra gewicht en et knoerpen liekt deur 't iele uus te golven. Et brengt bi-j Janna een veurzechtig glimlæchien umme de lippen.

Nog een keer zakt ze terugge noar de zesde, nemp de zeuvende kraekend en wel weer, viendt et dan wel genog. Die nacht slöp ze midden in et grote bééde as een roze.

De zere plækken op eur lechem beginnen al geel te wörn, door ef ze dus gien last meer van.

Dan, met een skökkien belaad ze weer in et eden.

Zie grilt en drukt eur gedachten, die maer deur mekere tuselen, wat noar onderen.

Zie zit ier now al een alf uur veur eur uut te kieken, bedeiinkt ze eur wat skaemerig.

Wat stief get ze stoan en met stramme vingers knupt ze de knopen van eur jasse lös.
 Achteloos gooit ze um van eur of op de baanke.
 Zie dut drie skiemerlaempies an en sköf dan de gerdienen an beide kaanten zörgvuldig dechte.
 Dit moment is veur eur allienig.
 Dan löp ze noar et grote pak op de toafel. Met felle aelen trækt ze et pepier met beide aanden d'r of.

De stukken met: **VOORZICHTIG BREEKBAAR!** dwærrelen op de grond.
 Uut de beskærmende, kertonnen deuze kump een een wat förs uutgevalen zaandloper, zo iene die ze vrogger wel op de skepen adden, allienig, dissende is niet evuld met zaand, maer met asse.

Op een oek van de olderwes an-doende skörstienmantel is een plæk vri-j emæekt en een ge'oakt kleedtien leg al maagdelijk en andoenlijk te wachten.

Met beide aanden stiewig an de stielties, die an de ziedkaant bevestigd bin, draegt ze de looper noar de skörstien.

Et gebaar as ze um zæchies neerzet dut deinken an een ritueel.

Dan draeit ze et glas, wat noar 't midden taps toe löp en dan weer wederuut noar onderen, met veurzechtige aanden umme.

De asse riegelt gedoseerd deur de nauwe eupenige noar onderen. As gebiologeerd kek ze noar de gestoage stroom. Opies dök d'r elligeid bi-j eur

op, as of ze die de iele tied in een tæssien mee'e draegen ef.

Zie dut ze eur mond lös enwoorden sissen tussen eur lippen deur. Zie pröt allienig maer tegen eurzelf en tegen um.

"Zo," prevelt ze skærp,

"Vrogger wo-j niet veur

mi-j lopen, now zu-j lopen!"

Aanderalf uur kek ze on'ofgebreuken en et is as zalve veur eur ziel.

Dan recht ze eur rögge en 't liekt of d'r duzend pond van eur of'evalen is.

Met staandvastige, verjongde tred löp ze noar de keuken. Eerst koffie!

't Is of alles eur aandere, met meer glaans an kek.

Eindelijk... eindelijk dan kan ze an een ni-j leven beginnen!

Riek van der Wulp -Genemuiden-

